

ЗМІСТ

ЧАСТИНА 1. СУТІНКИ

1	Девон удень.....	11
2	Принцеса магічного роду.....	20
3	Девон уночі.....	35
4	Казка лицаря.....	50
5	Горіхові очі Естер.....	64
6	Принцеса-наречена.....	78
7	Смак спокути.....	93

ЧАСТИНА 2. ОПІВНОЧІ

8	Дари волхвів.....	105
9	Десята п'ятнадцять до Единбурга.....	117
10	Повернення принцеси до Ельфландії.....	126
11	Ремзі на варті!.....	138
12	Принцеса та гобліни.....	149
13	В товаристві вовків.....	160
14	Принцеса та людожер.....	173

ЧАСТИНА 3. ВІДЬОМСЬКА ГОДИНА

15	Ремзі і гора світла.....	189
16	Прекрасний принц грає у Томб Рейдер.....	204
17	Принцеса розпускає коси.....	216
18	Багатоликість Девон Фейрвезер.....	229
19	Вигнанець, раніше відомий як принц.....	243
20	Будинок святих.....	257
21	Монстр.....	270

ЧАСТИНА 4. СВІТАНОК

22	Отець, син і святий дух	287
23	Пам'ятайте про день суботній	299
24	Решта історії	315
25	ТОВ Камелот	326
26	Підгнило щось у королівстві Данським	340
27	Принцеса шукає свого принца	353
28	Ніктеріс слідує за світлячком	363

ЧАСТИНА 5. СОНЦЕ В ЗЕНІТІ

29	Грендель та його мати	377
30	Довго і нещасливо	387
31	Більше жодних секретів	400
32	Темна конячка	413
33	У лабіринті	421
34	Лицар і дракон	429
35	Більше жодних казок	441
Подяки		449

*Моїй мамі, яка усе своє життя була силою природи,
та моєму дорогому другові Джону О'Тулу,
у якому є щось від Джерроу.*

ЧАСТИНА I

СУТІНКИ

I

ДЕВОН У ДЕНЬ ТЕПЕРШНІЙ ЧАС

*Ми лиш почали пробиратись незнайомою місцевістю,
тепер мусимо очікувати зустрічей з дивними пригодами
та дивними небезпеками.*

Артур Мекен, «Терор»¹

У такі дні Девон купувала в магазинах лише три речі: книжки, випивку та крем для чутливої шкіри. Книжки вона їла, випивка тримала її при тямі, а крем вона брала для Кая, свого сина. Він періодично страждав на екзему, особливо взимку.

---

¹ У 2021 році у «Видавництві Жупанського» в серії «Майстри готичної прози» вийшло зібрання творів Артура Мекена, в перекладі Марти Сахно. Незважаючи на те, що у зібрання були включені найвідоміші твори валлійського автора, який справедливо вважається одним з фундаторів містичного жанру та класиком жахів, саме «Терор», що має характерні ознаки пізнього періоду творчості письменника, до цієї збірки не увійшов. Цей короткий роман, що вийшов у 1917 році, іноді вважають відвертою автобіографією Мекена через спільні риси автора та головного героя твору. За сюжетом роману тварини постають проти людей, а дія його відбувається у віддаленому районі Уельса. (Тут і далі – примітки перекладачки).

У цьому магазині книжок не було, лише ряди пістрявих журналів. Їй вони були не до смаку, та і в будь-якому випадку, книжок, щоб поїсти, вдома вона мала вдосталь. Її погляд зачепив обкладинки з легким порно, електроінструментами, історіями про життя, аж до нижньої полиці, де сяяли жовтим та рожевим дитячі журнали.

Девон провела короткими нерівними нігтями по обкладинках. Вона розмірковувала, чи не купити один для Кая, адже скидалось на те, що йому зараз могло б сподобатись подібне читиво, проте вирішила цього не робити. Після сьогоднішнього вечора його вподобання можуть і змінитись.

Вона пройшла до кінця ряду, шаркаючи підшвами по лінолеуму, та поставила корзину на стрічку. Чотири пляшки горілки та тубик крему.

Касир глянув на корзину, а тоді знову на неї.

— Маєте документ?

— Перепрошую?

— У вас є якийсь документ? — повторив він повільно, наче для когось, хто недочуває.

Вона витріщилась на нього.

— На бога, та мені ж двадцять дев'ять!

І так, вона мала вигляд на кожен з цих років.

Він знизав плечима та схрестив руки в очікуванні. Він і сам був не більш ніж дитиною, мав, може, вісімнадцять чи дев'ятнадцять років, тому, працюючи в сімейному магазині, мабуть, намагався дотримуватись усіх правил.

Усе це було зрозуміло, але вплинути на нього вона ніяк не могла. У Девон не було документів. Ні свідоцтва про народження, ні паспорта, ні посвідчення водія, нічого. Офіційно її не існувало.

— Забудьте, — Девон штовхнула до нього свій кошик, пляшки закалатали. — Я візьму випивку деінде.

Вона вийшла, роздратована й сердита. Юрби підлітків постійно купували випивку в інших магазинах

У цьому магазині книжок не було, лише ряди пістрявих журналів. Її вони були не до смаку, та і в будь-якому випадку, книжок, щоб поїсти, вдома вона мала вдосталь. Її погляд зачепив обкладинки з легким порно, електроінструментами, історіями про життя, аж до нижньої полиці, де сяяли жовтим та рожевим дитячі журнали.

Девон провела короткими нерівними нігтями по обкладинках. Вона розмірковувала, чи не купити один для Кая, адже скидалось на те, що йому зараз могло б сподобатись подібне читиво, проте вирішила цього не робити. Після сьогоднішнього вечора його вподобання можуть і змінитись.

Вона пройшла до кінця ряду, шаркаючи підшвами по лінолеуму, та поставила корзину на стрічку. Чотири пляшки горілки та тюбик крему.

Касир глянув на корзину, а тоді знову на неї.

— Маєте документ?

— Перепрошую?

— У вас є якийсь документ? — повторив він повільно, наче для когось, хто недочуває.

Вона витріщилась на нього.

— На бога, та мені ж двадцять дев'ять!

І так, вона мала вигляд на кожен з цих років.

Він знизав плечима та схрестив руки в очікуванні. Він і сам був не більш ніж дитиною, мав, може, вісімнадцять чи дев'ятнадцять років, тому, працюючи в сімейному магазині, мабуть, намагався дотримуватись усіх правил.

Усе це було зрозуміло, але вплинути на нього вона ніяк не могла. У Девон не було документів. Ні свідоцтва про народження, ні паспорта, ні посвідчення водія, нічого. Офіційно її не існувало.

— Забудьте, — Девон штовхнула до нього свій кошик, пляшки закалатали. — Я візьму випивку деінде.

Вона вийшла, роздратована й сердита. Юрби підлітків постійно купували випивку в інших магазинах

Те, що вона могла бачити у темряві, було ще однією незручністю. Доводилось пам'ятати, що потрібно скося поглядати довкола, прокладаючи собі шлях всіяним сміттям тротуаром, хоча вона могла бачити усе абсолютно чітко, вона змушена була вдавати страх, якого вона ніколи не відчувала, але який повинен був керувати нею. Одинока людська жінка вночі мала йти з обережністю.

Коротше кажучи, Девон завжди мусила поводитись як здобич, а не як хижачка, якою вона стала.

Вона пришвидшила крок, щоб скоріше дістатись дому. Квартира, яку вона орендувала (лише готівка, жодних запитань), займала вбоге приміщення над шиномонтажем. Вдень там було гамірно, тхнуло маслом і було чути розмови клієнтів. Вечори були тихішими, хоч і не менш неприємними на запах.

Донизу алеєю, тоді нагору по сходах до заднього входу. Дверей, що виходили б на вулицю, не було, але це було добре. Бо це означало, що вона могла повертатись та йти темними провулками, уникаючи поглядів цікавих очей, — як і її відвідувачі, коли вони приходили. Конфіденційність була життєво необхідною.

Девон виловила з-за пазухи зв'язку ключів, що висіла у неї на шиї на шнурку, прив'язаному до латунного компаса зі сталевим ланцюжком. Вона струсонула шнурком, встромила ключ у замок і ще трохи з ним позмагалась, перш ніж увійти всередину.

Оскільки ні вона, ні її син не потребували світла, у квартирі панувала цілковита темрява. Це економило електроенергію та трохи нагадувало їй про дім, у ті часи, коли він ще був до неї гостинним: прохолодний неосвітлений спокій садиби Фейрвезер з її напівтемними коридорами та нашаруванням тіней у бібліотеках.

Однак сьогодні вона чекала людської компанії, тому повмикала світло усюди. Дешеві лампочки замерехтіли своїм анемічним єством. Квартира вміщувала лише кла-

устрофобічний життєвий простір, малесеньку кухоньку з розкладним столом, ванну кімнату ліворуч та зачинену спальню праворуч, де її син щодня і проводив більшість свого часу. Вона кинула сумку біля дверей, повісила пальто на гачок і попрямувала до його кімнати.

— Каю? Ти не спиш?

Тиша, тоді ледь чутне шаркання зсередини.

— Не було лосьйону, вибач, — сказала вона. — Закінчився. Я візьму завтра, окей?

Шаркання припинилося.

Вона завжди відчувала спокусу зайти й запропонувати йому щось приємне. Але перетнувши тритижневу позначку, голод вже мав виснажити його нанівець, перетворивши страждання на нестерпну агонію, адже тіло починало виробляти токсини. Безумство, невиліковне нічим, окрім наступного годування, вже охопило його розум, та навіть і після годування жага буде присутня постійно. Він або сидів би у кутку, згорнувшись і не реагуючи, або з шаленою люттю напав би на неї.

Неможливо було вгадати, якою була б його реакція, тому, тремтячими пальцями, вона просто постійно перевіряла засуви замість того, щоб заходити. Один зверху, другий знизу, обидва міцні, встановлені нею самостійно, і один звичайний замок, що замикався на ключ. У кімнаті не було вікон, завдячуючи її незручному плануванню по відношенню до крамниці, додаткової охорони там не потрібно. Цього разу.

Хтось постукав у двері її квартири. Вона підскочила, відчуваючи розчарування, а тоді глянула на годинник. Десять по восьмій, вчасно. Добре, що вона не повернулася по лосьйон.

Девон пішла, щоб впустити свого гостя. У нього було ім'я, але вона б не дозволила собі навіть подумки його вимовити. Краще зважати лише на його роль, його професію: місцевий вікарій. Те, що треба: не більше і не менше.

устрофобічний життєвий простір, малесеньку кухоньку з розкладним столом, ванну кімнату ліворуч та зачинену спальню праворуч, де її син щодня і проводив більшість свого часу. Вона кинула сумку біля дверей, повісила пальто на гачок і попрямувала до його кімнати.

— Каю? Ти не спиш?

Тиша, тоді ледь чутне шаркання зсередини.

— Не було лосьйону, вибач, — сказала вона. — Закінчився. Я візьму завтра, окей?

Шаркання припинилося.

Вона завжди відчувала спокусу зайти й запропонувати йому щось приємне. Але перетнувши тритижневу позначку, голод вже мав виснажити його нанівець, перетворивши страждання на нестерпну агонію, адже тіло починало виробляти токсини. Безумство, невиліковне нічим, окрім наступного годування, вже охопило його розум, та навіть і після годування жага буде присутня постійно. Він або сидів би у кутку, згорнувшись і не реагуючи, або з шаленою люттю напав би на неї.

Неможливо було вгадати, якою була б його реакція, тому, тремтячими пальцями, вона просто постійно перевіряла засуви замість того, щоб заходити. Один зверху, другий знизу, обидва міцні, встановлені нею самостійно, і один звичайний замок, що замикався на ключ. У кімнаті не було вікон, завдячуючи її незручному плануванню по відношенню до крамниці, додаткової охорони там не потрібно. Цього разу.

Хтось постукав у двері її квартири. Вона підскочила, відчуваючи розчарування, а тоді глянула на годинник. Десять по восьмій, вчасно. Добре, що вона не повернулася по лосьйон.

Девон пішла, щоб впустити свого гостя. У нього було ім'я, але вона б не дозволила собі навіть подумки його вимовити. Краще зважати лише на його роль, його професію: місцевий вікарій. Те, що треба: не більше і не менше.

устрофобічний життєвий простір, малесеньку кухоньку з розкладним столом, ванну кімнату ліворуч та зачинену спальню праворуч, де її син щодня і проводив більшість свого часу. Вона кинула сумку біля дверей, повісила пальто на гачок і попрямувала до його кімнати.

— Каю? Ти не спиш?

Тиша, тоді ледь чутне шаркання зсередини.

— Не було лосьйону, вибач, — сказала вона. — Закінчився. Я візьму завтра, окей?

Шаркання припинилося.

Вона завжди відчувала спокусу зайти й запропонувати йому щось приємне. Але перетнувши тритижневу позначку, голод вже мав виснажити його нанівець, перетворивши страждання на нестерпну агонію, адже тіло починало виробляти токсини. Безумство, невиліковне нічим, окрім наступного годування, вже охопило його розум, та навіть і після годування жага буде присутня постійно. Він або сидів би у кутку, згорнувшись і не реагуючи, або з шаленою люттю напав би на неї.

Неможливо було вгадати, якою була б його реакція, тому, тремтячими пальцями, вона просто постійно перевіряла засуви замість того, щоб заходити. Один зверху, другий знизу, обидва міцні, встановлені нею самостійно, і один звичайний замок, що замикався на ключ. У кімнаті не було вікон, завдячуючи її незручному плануванню по відношенню до крамниці, додаткової охорони там не потрібно. Цього разу.

Хтось постукав у двері її квартири. Вона підскочила, відчуваючи розчарування, а тоді глянула на годинник. Десять по восьмій, вчасно. Добре, що вона не повернулася по лосьйон.

Девон пішла, щоб впустити свого гостя. У нього було ім'я, але вона б не дозволила собі навіть подумки його вимовити. Краще зважати лише на його роль, його професію: місцевий вікарій. Те, що треба: не більше і не менше.

